

Sygn. akt VU 220/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2017 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSO Beata Łapińska

Protokolant st. sekr. sądowy Cezary Jarocki

po rozpoznaniu w dniu 19 grudnia 2017 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku E. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania E. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 21 listopada 2016 r. sygn. (...)

- 1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje E. S. prawo do emerytury poczynając od dnia (...),**
- 2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. na rzecz E. S. kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego.**

Sygn. akt V U 220/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 21 listopada 2016 roku, znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił wnioskodawcy E. S. prawa do emerytury, podnosząc w uzasadnieniu, iż nie udowodnił on wymaganych przepisami 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Do pracy w warunkach szczególnych nie zaliczono następujących okresów:

- od dnia 26 kwietnia 1974 roku do dnia 23 listopada 1974 roku w Fabryce (...) na stanowisku tokarza oraz
- od dnia 1 kwietnia 1978 roku do dnia 31 lipca 1982 roku w Wytwórni (...) w R. na stanowisku spawacza.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że jeśli chodzi o pierwszy z kwestionowanych okresów tj : **od dnia 26 kwietnia 1974 roku do dnia 23 listopada 1974 roku** w Fabryce (...) na stanowisku tokarza , wnioskodawca nie przedłożył świadectwa pracy w warunkach szczególnych oraz nie wniósł o zaliczenie tego okresu, jako pracy w warunkach szczególnych na podstawie dowodów zastępczych, a świadectwo pracy przedstawione z tego okresu zatrudnienia, znajdujące się w aktach, nie potwierdza , że wnioskodawca wykonywał prace w szczególnych warunkach. Jeśli zaś chodzi o okres od dnia 1 kwietnia 1978 roku do dnia 31 lipca 1982 roku w Wytwórni (...) w R. na stanowisku spawacza, to w aktach brak jest świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach, a z dokumentów w

postaci : umowy o pracę, książeczki spawacza, archiwalnych dokumentów tj. świadectwo pracy, karta obiegowa zmiany, przeszeregowania karty wynagrodzeń, wynika, że wnioskodawca był zatrudniony w okresie od 2 stycznia 1975 roku do 31 lipca 1982 roku na stanowiskach: robotnik transportu, monter konstrukcji stalowych, monter konstrukcji stalowych- spawacz, monter-spawacz.

W odwołaniu z dnia 27 grudnia 2016 roku E. S. reprezentowany przez pełnomocnika- radcę prawnego, wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie prawa do emerytury od ukończenia przez niego 60 lat, tj. od dnia (...); oraz zaliczenie do okresu pracy w warunkach szczególnych wnioskowanych okresów:

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, powielając argumentację przedstawioną w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

E. S. urodzony w dniu (...), złożył w dniu 2 listopada 2016 roku wniosek o emeryturę.

We wniosku o emeryturę wnioskodawca wniósł o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem ZUS, na dochody budżetu państwa.

(dowód: wniosek o emeryturę, k. 1-4 akt emerytalnych)

Zaskarżoną decyzją z dnia 21 listopada 2016 roku organ rentowy odmówił przyznania wnioskodawcy prawa do emerytury podnosząc, że nie udowodnił on 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych.

Na dzień 1 stycznia 1999 r. wnioskodawca udowodnił staż ubezpieczeniowy wynoszący ponad 25 lat(26 lat, 7 miesięcy i 14 dni okresów składkowych, 2 miesiące i 9 dni okresów nieskładkowych. Do stażu pracy w warunkach szczególnych ZUS zaliczył wnioskodawcy 11 lat, 1 miesiąc i 25 dni.

(dowód: decyzja z dnia 21 listopada 2016 roku, k. 25 akt emerytalnych)

Do stażu pracy w warunkach szczególnych ZUS uwzględnił następujące okresy zatrudnienia wnioskodawcy:

- od dnia 30 sierpnia 1982 roku do dnia 31 grudnia 1993 roku w (...) SP. Z.O.O., jako monter urządzeń i konstrukcji metalowych na wysokości (z wyłączeniem zasiłków chorobowych);

(dowód: świadectwo pracy k.23, zaświadczenie k.25, informacja k.35, zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu k.3739, akt emerytalnych)

W okresie od 26 kwietnia 1974 roku do dnia 23 listopada 1974 roku w Fabryce (...) wnioskodawca pracował jako tokarz na wydziale (...)tj. piasty żeliwne na tokarce karuzelowej. Do obowiązków wnioskodawcy należało toczenie elementów do maszyn napędowych m.in. piast i innych do ciężkich maszyn żeliwnych. Wnioskodawca nie pracował przy azbeście.

(dowód: zeznania wnioskodawcy E. S. – protokół z dnia 19 grudnia 2017 roku k.22 w zw. z informacyjnymi wyjaśnieniami wnioskodawcy k.22 nagranie k.23 od 27.24-28-23 w zw. z 02.05 do 14.39 , zeznania świadka B. k protokół rozprawy z dnia 19 grudnia 2017 roku - nagranie k.23 od 16.24 do 19.20 akt,)

W dniu 19 grudnia 1974 roku został przyjęty do pracy w Wytwórni (...) w R. na stanowisko robotnik transportu w Dziale(...), początkowo na 7 dniowy okres próbny., a następnie od 2 stycznia 1975 roku podpisał umowę na czas nieokreślony.

W okresie od 25 kwietnia 1975 roku do dnia 9 kwietnia 1977 roku wnioskodawca odbywał zasadniczą służbę wojskową. Po jej ukończeniu powrócił do pracy w Wytwórni.

W dniu 5 maja 1977 roku ponownie podpisał umowę o pracę, na stanowisko robotnik transportu. Po krótkim przyuczeniu, wnioskodawcy zostały powierzone obowiązki monter konstrukcji stalowych.

W okresie od 15 sierpnia 1977 roku do 31 października 1977 roku odbył podstawowy kurs spawania łukowego, w okresie od 1 marca 1979 roku do 25 maja 1979 roku- specjalistyczny kurs spawania łukowego blach i kształtowników. W dniu 5 czerwca 1979 roku oraz w dniu 20 lipca 1981 roku . zaliczył egzaminy kontrolne m.in. specjalistycznego spawania łukowego blach i kształtowników .

Od dnia 9 listopada 1977 roku wnioskodawca posiada książkę spawacza.

(dowód: zeznania wnioskodawcy E. S. – protokół z dnia 19 grudnia 2017 roku k.22 w zw. z informacyjnymi wyjaśnieniami wnioskodawcy k.22 nagranie k.23 od 27.24-28-23 w zw. z 02.05 do 14.39 akt , książka spawacza w aktach osobowych wnioskodawcy k.22- koperta)

Od dnia 1 kwietnia 1978 roku wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał wyłącznie obowiązki spawacza, aż do końca trwania umowy o pracę tj. do 31 lipca 1982 roku . Przez cały ten okres wnioskodawca wyłącznie zajmował się spawaniem konstrukcji stalowych, spawaniem ręcznym- elektrycznym. Wnioskodawca spawał konstrukcje stalowe hal , magazynów (m.in. w nowobudowanej elektrowni (...)) oraz tzw. naw.

E. S. spawał konstrukcje lżejsze, ciężkie i bardzo ciężkie. Każda „nawa” była dostosowana do jakiejś konkretnej konstrukcji , które wnioskodawca spawał po wstępnym złożeniu przez monterów konstrukcji.

Wszystkie te czynności, wnioskodawca wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy .

Była to praca niebezpieczna dla zdrowia, wykonywana w ciężkich warunkach; wnioskodawca miał wypłacany dodatek do wynagrodzenia za pracę w warunkach szkodliwych (tzw. szkodliwe).

(dowód: zeznania wnioskodawcy E. S. – protokół z dnia 19 grudnia 2017 roku k.22 w zw. z informacyjnymi wyjaśnieniami wnioskodawcy k.22 nagranie k.23 od 27.24-28-23 w zw. z 02.05 do 14.39 , zeznania świadka A. M. k.22 oraz nagranie k.23 od 19.20 do 27.24, umowa o pracę z dnia 5 maja 1977 roku k.10 plik II i 13plik I , angaż z dnia 19 grudnia 1974 roku k.17plik I i k.9 plik II, świadectwo pracy k.21,karty przebiegu zatrudnienia k.27-32,kwestionariusz dotyczący okresów składkowych i nieskładkowych k.3wyciąg z książeczki wojskowej k.11,karta powołania k.15,zmiana zaszeregowania z 21 czerwca 1977 roku k.19 , angaże k.19plik I i k.11-15, w tym angaż z dnia 1 kwietnia 1978 roku k.12, karta obwodowa zmiany k.15 , karty zatrudnienia k.16-19, książeczka spawacza k.22 oraz kserokopia k.21akt plik II ZUS)

Wytwórnia (...) w R. nie wystawiła wnioskodawcy świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

W świadectwie pracy z dnia 31 lipca 1982 roku wystawionym przez Wytwórnice (...) w R. pracodawca wskazał, iż w okresie zatrudnienia wnioskodawca zajmował kolejne następujące stanowiska pracy: robotnik transportu, monter konstrukcji stalowych i jako ostatecznie: monter spawacz . W kwalifikacjach wnioskodawcy zawarto wzmiankę, iż E. S. ukończył kurs cięcia tlenem oraz kurs monterów konstrukcji .

(dowód: świadectwo pracy z dnia 31 lipca 1982 roku k.22 akt ZUS plik I)

Podczas zatrudnienia w Wytwórni (...) w R. - w okresie od dnia 1 kwietnia 1978 roku do dnia 31 lipca 1982 roku, wnioskodawca wykonywał wyłącznie obowiązki spawacza. Nigdy nie pracował jako monter konstrukcji.

W ww. przedsiębiorstwie panował podział pracowników na brygady , w wydziale , w którym pracował wnioskodawca były brygady monterów konstrukcji oraz brygady spawaczy. Monterzy przygotowywali konstrukcje do spawania , a brygada spawaczy, w tym wnioskodawca- spawali je .

Pracodawca wnioskodawcy nie wprowadził jednolitej nomenklatury stanowisk pracy i określał mianem „monter konstrukcji stalowych – spawacz” pracowników wykonujących jedynie obowiązki spawalnicze na przygotowanych przez monterów konstrukcji stalowych.

(dowód: : zeznania wnioskodawcy E. S. – protokół z dnia 19 grudnia 2017 roku k.22 w zw. z informacyjnymi wyjaśnieniami wnioskodawcy k.22 nagranie k.23 od 27.24-28-23 w zw. z 02.05 do 14.39 , zeznania świadka A. M. k.22 oraz nagranie k.23 od 19.20 do 27.24 akt sprawy)

Sąd Okręgowy zważył i ocenił co następuje:

Odwołanie jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 r., poz. 887 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku, będącym pracownikami o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1 (tj. poniżej 65 lat dla mężczyzn). Art. 32 ust. 4 wyżej wymienionej ustawy stanowi zaś, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Stosownie do art. 184 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. w dniu 1 stycznia 1999 roku) osiągnęli:

- okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz
- okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

W świetle powyższych regulacji żądanie wnioskodawcy należało zatem rozpoznać w aspekcie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 z późn. zm.), zwanego dalej rozporządzeniem. Z treści § 4 rozporządzenia wynika, iż pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w Wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn;
- ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Ten „wymagany okres zatrudnienia” to okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia (§ 3 rozporządzenia), natomiast pracą w warunkach szczególnych jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tegoż aktu (§ 1 i § 2 rozporządzenia).

Okresy pracy w warunkach szczególnych, stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy.

Brak takiego świadectwa nie wyklucza jednak dokonania ustalenia zatrudnienia w warunkach szczególnych innymi środkami dowodowymi w toku postępowania sądowego.

Stanowisko takie wielokrotnie zajmował Sąd Najwyższy, który między innymi w wyroku z dnia 2 lutego 1996 roku w sprawie o sygn. akt II URN 3/95, OSNAP 1996/16/239 stwierdził, że w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokości mogą być udowodniane wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego. Ograniczenia dowodowe zawarte w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. Nr 10, poz. 49 ze zm.) dotyczą wyłącznie postępowania przed tymi organami.

Dodatkowo wskazać należy, że z cytowanego wyżej § 2 rozporządzenia nie wynika, aby stwierdzenie zakładu pracy w przedmiocie wykonywania przez pracownika pracy w szczególnych warunkach miało charakter wiążący i nie podlegało kontroli organów przyznających świadczenia uzależnione od wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie jest bowiem dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 § 1 i 2 k.p.c., a tylko dokumenty wystawione przez te organy stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Natomiast omawiane świadectwo traktuje się w postępowaniu sądowym jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokument taki podlega kontroli zarówno co do prawdziwości wskazanych w nim faktów, jak i co do prawidłowości wskazanej podstawy prawnej.

Sąd, a także organ rentowy, są zatem uprawnione do weryfikacji danych zawartych w świadectwie wykonywania prac w warunkach szczególnych, wystawionym przez pracodawcę. Jeżeli świadectwo to zawiera dane, które nie są zgodne z prawdą, nie mogą na jego podstawie dokonać ustaleń, od których uzależnione jest prawo do świadczeń emerytalnych. To samo dotyczy ujawnienia okoliczności, że wskazane w zaświadczeniu pracodawcy stanowisko pracy wykonywanej w szczególnych warunkach nie figuruje w wykazie powołanym w tym zaświadczeniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2004 roku w sprawie o sygn. akt I UK 15/04, OSNP 2005/11/161).

W przedmiotowej sprawie wnioskodawca nie dysponował świadectwami wykonywania pracy w warunkach szczególnych zarówno za okres od dnia 26 kwietnia 1974 roku do 23 listopada 1974 roku w Fabryce (...) w R. jak i za okres zatrudnienia na stanowisku spawacza w Wytwórni (...) w R. za okres od 1 kwietnia 1978 roku do 31 lipca 1982 roku, a w ocenie organu rentowego pozostałe załączone przez wnioskodawcę dokumenty nie pozwalają na jednoznaczne ustalenie charakteru wykonywanej pracy i stwierdzenie, że E. S. wykonywał prace wymienione w wykazie A/B stanowiących załącznik do w/w Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku.

Sam fakt zatrudnienia wnioskodawcy w kwestionowanych przez organ rentowy okresach był niesporny w świetle dokumentów znajdujących się w jego aktach ubezpieczeniowych i aktach sprawy. Spornym zaś pozostawał charakter pracy wykonywanej przez wnioskodawcę w/ w okresach

Dla spełnienia wymagania wykonywania pracy w szczególnych warunkach istotne jest jedynie to, czy taka praca była przez pracownika faktycznie wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przewidzianym dla stanowiska, na którym te warunki występowały (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 maja 2012 roku, sygn. akt I UK 9/12). Rolą Sądu w przedmiotowym postępowaniu było zatem ustalenie faktycznego zakresu obowiązków skarżącego w kwestionowanych przez ZUS okresach zatrudnienia.

Podkreślić w tym miejscu należy, że zgodnie z art. 32 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, za pracowników zatrudnionych w warunkach szczególnych uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne i otoczenia.

Prawidłowe rozumienie pojęcia pracy w szczególnych warunkach nie jest możliwe bez wnikliwej analizy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Z zestawienia § 1 i 2 tegoż rozporządzenia wynika, że

pracą w szczególnych warunkach jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tego aktu. Warunek wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy jest spełniony tylko wówczas, gdy pracownik w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy na określonym stanowisku pracy nie wykonuje czynności pracowniczych nie związanych z tym stanowiskiem pracy, ale stale, tj. ciągle wykonuje prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 listopada 2000 roku, II UKN 39/00, OSNAP 2002/11/272).

Transponując powyższe na grunt rozpoznawanej sprawy, Sąd w pierwszej kolejności ustalił charakter wykonywanej przez wnioskodawcę pracy w obu spornych okresach.

I tak jeśli chodzi o wnioskowany przez E. S. okres zatrudnienia w Fabryce (...) w okresie od 26 kwietnia 1974 roku do dnia 23 listopada 1974 roku na stanowisku tokarza - Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że okres ten nie podlega zaliczeniu do okresu pracy wykonywanej w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze. Za takim rozstrzygnięciem przemawia to zarówno treść zeznań samego wnioskodawcy, który jasno i konkretnie na rozprawie w dniu 19 grudnia 2017 roku opisał w swych zeznaniach na czym polegała wykonywana przez niego praca na stanowisku tokarza. Do obowiązków wnioskodawcy należało tłoczenie elementów do ciężkich maszyn typu „piast” na tokarce. Wnioskodawca na tokarce karuzelowej toczył elementy żeliwne; żadnych prac przy azbestie nie wykonywał. To samo wynika z zeznań świadka H. B., który w spornym okresie, pracował razem z wnioskodawcą Fabryce (...) w R.. Świadek potwierdził, fakt zatrudnienia wnioskodawcy w tym okresie oraz rodzaj wykonywanej przez niego pracy. Z zeznań H. B. wynika, że E. S. pracował na tokarce karuzelowej jako tokarz, gdzie toczył piasty żeliwne o dużych gabarytach do mostów napędowych. Do obowiązków wnioskodawcy na stanowisku tokarza należało obrabianie żeliwa, o żadnych materiałach azbestowych nie wspominał.

W Wykazie A w dziale dotyczącym odlewania staliwa, żeliwa, metali nieżelaznych i rur nie zostało wymienione stanowisko tokarza, zaś w poz. 23 - "Wybijanie, oczyszczanie i wykańczanie odlewów" wymieniono: naprawiacza wad odlewów, oczyszczacza odlewów, operatora maszyn do obróbki wiórowej odlewów żeliwnych, operatora urządzeń suszących w odlewni, próbowacza wyrobów (odlewów) na ciśnienie, smołowacza odlewów, trasera odlewów, wybijacza odlewów, form i rdzeni, wykańczacza odlewów, wypalacza wad powierzchniowych, wyżarzacza odlewów. Powyższe zarządzenie, choć ma znaczenie przede wszystkim pomocnicze, niewątpliwie wskazuje na trafność stanowiska, iż praca w charakterze tokarza w przedsiębiorstwie maszynowym nie może zostać skategoryzowana, jako praca w warunkach szczególnych odpowiadająca pracy w branży hutniczej i w przemyśle metalowym (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia).

Ustawodawca do prac w szczególnych warunkach wymienionych w wykazie B dział IV poz. 1 zaliczył tylko i wyłącznie prace bezpośrednio przy przetwórstwie azbestu i nie są tam zaliczane prace w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk pracy, na których azbest jest przetwarzany. Wnioskodawca obrabiając elementy żeliwne, które nie zawierały azbestu, nie wykonywał zatem pracy wymienionej w wykazie B dział IV poz. 1.

W świetle powyższego brak jest podstaw do przyjęcia, że wnioskodawca w okresie. od 26 kwietnia 1974 roku do dnia 23 listopada 1974 roku pracował w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Praca przy obróbce elementów żeliwnych do mostów napędowych, jako nie zawierających azbestu, nie była pracą w warunkach szczególnych, a skoro tak to w okresie od 26 kwietnia 1974 roku do 23 listopada 1974 roku wnioskodawca nie wykonywał prac określonych Wykazie B, Dział IV, poz. 1 rozporządzenia RM z 7 lutego 1983 roku (prace wykonywane bezpośrednio przy przeróbstwie azbestu .

Odnosząc się do drugiego z wnioskowanych przez wnioskodawcę okresów od dnia 1 kwietnia 1978 roku do dnia 31 lipca 1982 roku w Wytwórni (...)’ w R.. Są ustalił ponad wszelką wątpliwość, że w okresie tym wnioskodawca pracował na stanowisku spawacza. Sąd dopuścił i przeprowadził dowód z zeznań świadków na okoliczność zakresie czynności wykonywanych przez wnioskodawcę, gdyż ubezpieczonego nie dysponował niezbędną dokumentacją w tym zakresie. Dokonując ustaleń w zakresie rodzaju prac wykonywanych przez skarżącego w spornym okresie Sąd

oparł się na dokumentach zawartych w aktach sprawy oraz na treści zeznań przesłuchanego świadka A. M. jak i samego ubezpieczonego. A. M. przepracował razem z E. S. na jednym wydziale (...)około 5 lat jako monter konstrukcji stalowych i potwierdził, że wnioskodawca w związku z nabyciem uprawnień spawacza, po odbyciu kursu, począwszy od 1 kwietnia 1978 roku, aż do końca zatrudnienia pracował wyłącznie jako spawacz i wykonywał wyłącznie prace spawalnicze na konstrukcjach stalowych, belkach i nawach przygotowanych przez monterów, nigdy natomiast nie pracował jako monter konstrukcji.. Świadek potwierdził okoliczność, że monterzy wstępnie spinali-szczepiali metalowe elementy konstrukcji natomiast na gotowo spawali je tylko spawacze, w tym wnioskodawca E. S..

Konkludując, w okresie od dnia 1 kwietnia 1978 roku do dnia 31 lipca 1982 roku (tj. przez okres 4 lat i 4 miesięcy) od ukończeniu kursu spawacza wnioskodawca w Wytwórni (...) w R. na Wydziale (...) stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace spawacza która to praca określona jest w Wykazie A, Dział XIV poz. 2 załącznika do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku.

W ocenie Sądu Okręgowego zeznania przesłuchanych w niniejszej sprawie świadków jak i zeznania ubezpieczonego zasługują na wiarę. Ich treść jest spójna, logiczna i koresponduje z pozostałymi dowodami zebranymi w sprawie. Świadkowie zeznający w przedmiotowej sprawie – H. B. i A. M. - pracowali razem ze skarżącym w spornych okresach, a więc mieli kompletną wiedzę na temat wykonywanych przez niego obowiązków. Podkreślić przy tym należy, iż organ rentowy nie przedstawił w toku postępowania żadnych dowodów, które pozwoliłyby na podważenie wiarygodności zeznań świadków i ubezpieczonego. Z zeznań powyższych wynika, jakie konkretnie prace wnioskodawca wykonywał we wskazanych wyżej okresach. Nie ma w nich sprzeczności, są one logiczne i spójne i korespondują ze zgromadzoną w sprawie dokumentacją pracowniczą. Tym samym Sąd uznał je za przekonujące w myśl dyrektywy zawartej w art. 233 § 1 k.p.c.

Zeznania świadków dały Sądowi asumpt do stwierdzenia, że zaliczeniu do pracy w warunkach szczególnych podlega tylko okres zatrudnienia wnioskodawcy w okresie od 1 kwietnia 1978 roku do dnia 31 lipca 1982 roku (tj. 4 lat i 4 miesięcy) na stanowisku spawacza w Wytwórni (...). W ramach powierzonych zadań wnioskodawca spawał konstrukcje stalowe przygotowywane przez monterów, spawał elektrycznie i gazowo konstrukcje stalowe hal, magazynów oraz urządzeń. W ten sposób pracował w pełnym wymiarze czasu pracy i nie świadczył innych obowiązków, w tym czynności charakterystycznych dla zatrudnienia na stanowisku ślusarza. Okoliczność wykonywania przez wnioskodawcę czynności spawalniczych potwierdza posiadana przezeń książka spawacza.

Zakres czynności pracownika zatrudnionego na stanowisku spawacza charakteryzował się wysoką uciążliwością. Wykonując swe czynności ubezpieczony był narażony na emisję czynników szkodliwych dla zdrowia, takich jak dymy spawalnicze, zapylenia, promieniowanie łuku elektrycznego, nadmierny hałas, czy podwyższoną temperaturę środowiska pracy.

Po doliczeniu okresu od 1 kwietnia 1978 roku do 31 lipca 1982 roku (4 lata 4 miesiące) w Wytwórni (...) w R. do okresu już uwzględnionego tj. 11 lat 1 miesiąc i 25 dni, łącznie okres zatrudnienia wnioskodawcy w warunkach szczególnych przekracza 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

W tych okolicznościach bez wpływu na wynik wnioskowanego prawa do emerytury pozostaje kwestia zaliczenia E. S. okresu zatrudnienia w Fabryce (...) od 26 kwietnia 1974 roku do 23 listopada 1974 roku (6 miesięcy i 3 dni), który to okres z podnoszonych już względów nie podlega zaliczeniu do pracy w warunkach szczególnych.

Mając powyższe na uwadze należało zatem przyjąć, że wnioskodawca w okresie od dnia 14 września 1992 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prace w warunkach szczególnych, wskazanych w załączniku do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku w Wykazie A, Dziale XIV poz. 12 – Prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym i atomowodorowym. Bez wpływu na powyższe pozostaje fakt, że stanowisko montera konstrukcji – spawacza nie jest wymienione w wykazie A i B do rozporządzenia. Nie powinno bowiem budzić wątpliwości, że o zakwalifikowaniu danej pracy do prac wykonywanych w warunkach szczególnych decyduje nie nazwa

stanowiska pracy, a rodzaj wykonywanych czynności (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 2011 roku w sprawie o sygn. akt I UK 393/10, LEX Nr 950426).

Reasumując- wykazane przez wnioskodawcę łącznie okresy pracy w warunkach szczególnych tj. te już uwzględnione przez ZUS (11 lat 1 miesiąc, 25 dni) jak i okresu od 1 kwietnia 1978 roku do 31 lipca 1982 roku (4 lata 4 miesiące) wynoszą więcej niż 15 lata stwierdzić należało, iż E. S. spełnia wszystkie wymagane prawem warunki do uzyskania prawa do emerytury, zgodnie z art. 32 ust. 1 w zw. z art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W obliczu wyżej przedstawionej argumentacji Sąd Okręgowy na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury poczynając od dnia (...), to jest od dnia ukończenia przez niego 60 roku życia.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804 ze zm.).